

Тя имъ била и за баща, и за майка, и за забавачка, и за мила другарка, и за всичко.

Въ трудната работа ѝ помагали и други момичета, на които тя плащала.

Ето ги нѣколко отъ дѣцата се разпълзѣли изъ градината, като весели пчелици. Щомъ съгледаха, че иди тѣхната обична „кака Таня“, всички зацвѣрчаха отъ радостъ и съ свѣтнали очички и прострѣни къмъ нея рѣчици се надпрѣварятъ, кое по на прѣдъ да я прѣгърне и горещо да я разцѣлува...

— Ахъ, вий малки мои пиленца! Добрѣ ли сте? Хубаво ли се нахранихте?... Ги пита госпожица Таня и седна на трѣвата. Едно русичко съ зачервени бузи момиченце прѣвари другитѣ и се хвърли въ полата ѝ. То се казвало Наташка и имало обичай да си бозае прѣститѣ.

— Како, мила како, азъ ядохъ сладка кашичка...

— И не се наяде нали, Наташке? Затова сега си бозаешъ прѣстенцата? А тѣ сладки ли сѣ, пиленце?..

Момиченцето наведе засрамено очи и изпусна прѣститѣ изъ устата си. То никога вече не повтори този си лошъ навикъ.

Въ това врѣме надойдоха и другитѣ дѣчица: едни се хвърлиха въ прѣгрѣдкитѣ ѝ, като обвиваха шията ѝ съ своитѣ малки чисти рѣчици, други се прѣтискаха до снагата ѝ.

Таня помилва всичкитѣ... кое по главичата, кое по бузичкитѣ...